

Hồi 440

Nhất sĩ nan cầu

Hải Diêm thành là một thành thị quy mô cỡ trung, chia làm hai tầng, bên trong có Nhai thành, là nơi tập trung phủ đệ làm việc của các quan quân hạt địa phương. Ngoại thành có bảy cửa, bố cục dựa trên hai con phố giao nhau thành hình chữ thập, đương nhiên là con đường thông ra Nam môn là phần hoa nhất, vì ngoài Nam môn chính là bến cảng. Bình thường nơi này người xe như nước, hàng hóa bốc dỡ ngày đêm không ngừng, vì vậy con đường này còn thành dân gọi là đường Chúng Bảo, là mạch máu giao lưu thương mại của Hải Diêm.

Về mặt phòng vệ Hải Diêm cũng vô cùng vững chắc, xung quanh có hào sâu dẫn nước biển ngăn cách, dùng cầu treo để cho người ra vào. Tường thành bên ngoài cao hơn hai mươi trượng, trên thành môn có tiền lầu, tăng uy lực phòng thủ lên một cách đáng kể.

Hiện giờ Hải Diêm không còn thịnh vượng như trước nữa, sau khi Thiên Sư quân khởi nghĩa, hầu hết cư dân đã chạy về phương Bắc, mậu dịch đoạn tuyệt, Năm ngày trước lại có Bắc Phủ binh từ Gia Hưng tới ngày đêm tấn công như điên như cuồng. Hôm qua lại có thêm đội thủy sư của Lưu Lao Chi suất lĩnh lên bờ ở bến cảng thành Nam, hợp lực công thành, dù là đứa trẻ lên ba cũng biết Hải Diêm đại thế đã mất, thất thủ cũng chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Từ Đạo Phúc đứng trên tường thành phía nam, nhìn đoàn quân Bắc Phủ binh rút đi như nước triều, trước thành chỉ còn lại hàng trăm thi thể, trong đầu vẫn còn thấp thoáng hình ảnh kịch liệt của trận chiến vừa rồi.

Bắc Phủ binh dựa vào binh lực áp đảo, không ngừng phát động từng đợt công kích liên hồi kỳ trận, khiến Thiên Sư quân đóng ở đây mệt mỏi tột cùng, dấu chí dần dần tan biến. Sách lược của địch nhân tuy có hiệu quả rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải hành vi của kẻ trí giả, vì cái giá trả ra rõ ràng là quá lớn, lại càng khiến các chiến sĩ ý thức được bản tính chỉ cầu thành công mà bất chấp thủ đoạn của chủ soái, từ đó sĩ khí sẽ yếu dần.

Đối lại nếu chủ soái là Tạ Huyền, ông sẽ tuyệt đối không làm vậy, từ đây có thể nhận ra Tạ Diêm và Lưu Lao Chi là hạn người nào.

Quân viễn chinh Đại Tấn đã quyết đoạt Hải Diêm bằng được, vì vậy nên tập trung cả lực lượng tấn công về đây, còn lại chỉ chia một phần sức mạnh kèm chế hai thành Ngô Hưng

và Nghĩa Hưng. Từ đây, Từ Đạo Phúc có thể đoán được Tạ Diễm và Lưu Lao Chi đã bước vào cạm bẫy mà y đã dày công sắp đặt từ đầu.

Sau khi lấy được Hải Diễm, quân viễn chinh sẽ tiến quân Cối Kê, hy vọng lấy Cối Kê làm cứ điểm, thu phục những thành trì duyên hải phụ cận. Đây là bàn tính như ý của quân viễn chinh, nhưng Từ Đạo Phúc biết rõ, chẳng những đối phương sẽ không 'như ý', mà còn thua rất thảm nữa.

Lư Tuần đến bên cạnh Từ Đạo Phúc, thở dài nói: "Lưu Dụ vẫn chưa chết!".

Từ Đạo Phúc mỉm cười: "Sư huynh đường xa mệt mỏi rồi, trận mưa lớn tối qua lợi hại lắm phải không?".

Lư Tuần ngược mắt nhìn bầu trời đêm: "Trận mưa tối qua đúng là rất dữ dội, nhưng ta lại có cảm giác vô cùng thống khoái. Trong cảnh thiên địa nan phân, thiên uy nan trắc đó, đầu óc con người sẽ sinh ra rất nhiều ý niệm kỳ quái. Ôi! Đệ có muốn biết tình hình ta ám sát Lưu Dụ hai lần bất thành hay không?".

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Đệ cũng biết sơ qua rồi, không cần lo lắng. Tên chân mệnh thiên tử Lưu Dụ đó có lẽ là giả thôi, y tuyệt đối không phải là thứ quái vật bất tử gì, mà chỉ tạm thời chưa đến số mà thôi".

Lư Tuần ngạc nhiên: "Đạo Phúc sao có thể khẳng định như vậy?".

Từ Đạo Phúc mỉm cười: "Là đích thân Thiền Sư nói với đệ. Trước khi đến Phiêu Diêu phong ở Thái Hồ quyết chiến với Yến Phi, người đã đến Hải Diễm tìm đệ nói những lời này. Nhưng khi đệ hỏi thêm tận tường thì Thiền Sư chỉ cười chứ không đáp".

Lư Tuần chau mày trầm tư hồi lâu: "Sao Thiền Sư lại có thể khẳng định vậy nhỉ? Biết đâu là người chỉ muốn an ủi đệ thì sao?".

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Sư huynh và đệ có lẽ đều hiểu rõ Thiền Sư là người thế nào rồi, xưa nay Thiền Sư chưa bao giờ hư ngôn vọng ngữ cả".

Kế đó y lại tiếp lời: "Nhưng đệ cũng thật không thể nào hiểu nổi, sao người lại khẳng định chắc chắn như vậy? Từ lần trước quyết chiến Yến Phi vô công trở về, Thiền Sư như biến thành một người khác vậy, hoàn toàn không hỏi han gì đến chuyện của Thiền Sư đạo chúng ta, cơ hồ như cả thiên hạ này chỉ còn mình Yến Phi là có thể khiến người để tâm tới vậy. Rốt cuộc giữa người và Yến Phi đã xảy ra chuyện gì rồi?".

Lư Tuần trầm giọng: "Lúc đưa chiến thư của Thiền Sư cho Yến Phi ở Kiến Khang, ta đã thử một chiêu với y".

Từ Đạo Phúc ngạc nhiên: “Một chiều? Đây hình như không phải tác phong của sư huynh?”.

Lư Tuần cười khố: “Là Yến Phi chỉ dùng một chiều đã khiến ta thấy khó mà lui, chân khí của y trở nên cổ quái phi thường, không thể phòng ngự, không thể chống lại, chỉ có thể trăn mình gượng sức mà đỡ lấy xem có thể chịu đựng được đến bao giờ. Võ công đó ta chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe nói, thậm chí cả năm mơ cũng không thể nghĩ tới.”

Từ Đạo Phúc chỉ biết tròn mắt ra nghe, không biết nói gì hơn.

Lư Tuần lại tiếp lời: “Trước khi đi, ta đã không nhìn được tò mò mà hỏi y về tình hình lần giao thủ thứ hai. Lúc ấy y nói mấy câu cực kỳ cổ quái, tuy rằng mỗi câu đều hết sức rõ ràng, không có gì là hồ đồ, nhưng ta nghe mà nửa hiểu nửa không. Sau chuyện này hồi tưởng lại, thì càng nghĩ càng thấy hồ đồ, nhưng cũng ngấm ngấm cảm thấy điều Yến Phi nói là sự thực, chứ không phải chỉ đáp qua loa cho có lệ”.

Từ Đạo Phúc lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Yến Phi đã nói gì?”.

Lư Tuần trầm ngâm nghĩ lại, rồi từ từ đáp: “Y nói ... y nói ... hà! Yến Phi nói, ‘Ta phải trả lời Lư huynh thế nào đây? Có thể nói thế này vậy, là vì cơ duyên xảo hợp, trước khi phân thắng bại, lệnh sư đã bất ngờ biết được thành tiền hoàn toàn không phải si tâm vọng tưởng, nói một cách khác, bảo lệnh sư đột nhiên ngộ đạo cũng không có gì sai cả’”.

Thấy nét mặt hoang mang của Từ Đạo Phúc, Lư Tuần liền cười khố nói: “Đệ nói xem! Những lời này không phải khiến người ta càng nghe càng thấy hồ đồ sao?”.

Từ Đạo Phúc giật mình sức tỉnh: “Nếu Yến Phi nói đúng, sao Thiên Sư không thành tiền đi? Tại sao còn lưu lại trần thế này quyết phân thư hùng với y làm gì?”.

Lư Tuần nói: “Tối qua ta nhìn mưa gió sấm chớp, nghĩ được rất nhiều điều. So sánh thời gian, trận quyết chiến lần trước của Yến Phi với Thiên Sư, dường như gần với thời gian ‘hỏa thạch thiên giáng’, hai chuyện này liệu có liên quan gì đến nhau không?”.

Từ Đạo Phúc gật đầu: “Khả năng này là rất lớn, chính vì Thiên Sư hiểu được hỏa thạch thiên giáng là cái gì, nên mới quả quyết nó không liên quan tới chuyện ‘Lưu Dụ nhất tiễn trầm Ẩn Long’ gì cả, Lưu Dụ lại càng chẳng phải chân mệnh thiên tử khỉ gì. Hà! Không dám giấu sư huynh, những lời vừa rồi của Yến Phi đã khiến đệ như trút được tảng đá đè nặng trong tim bấy lâu nay đó”.

Lư Tuần cười lạnh nói: “Giờ Lưu Dụ đã trở thành kẻ muốn trừ đi càng sớm càng tốt, Can Quy ám sát y bất thành, giờ ầm hận ở Hoài Thủy, càng làm tăng thêm cừ hận giữa y với Ma môn. Chỉ cần Lưu Dụ ở Kiến Khang, tránh được một nạn, không có nghĩa là hấn sẽ

vĩnh viễn may mắn. Chỉ cần Đạo Phúc có thể đánh bại quân viễn chinh, là có thể cử đại quân Bắc thượng, thử hỏi Tư Mã Đạo Tử còn dựa vào gì để chống lại chúng ta nữa chứ?”.

Song mục Từ Đạo Phúc sáng rực lên như điện quang: “Lưu Dụ hẳn cũng coi như có chút thủ đoạn, nhưng còn kém xa mới làm nên được trò trống gì, chỉ cần hẳn không phải chân mệnh thiên tử là được rồi”.

Lư Tuần đưa mắt nhìn ra phía ngoài thành: “Đạo Phúc định bao giờ thì triệt thoái?”.

Từ Đạo Phúc mỉm cười: “Đại quân Lưu Lao Chi còn chưa đứng vững trận cước, thế hợp vậy chưa thành, chúng ta muốn đi là đi, có kẻ nào cản nổi chứ?”.

Lư Tuần vui vẻ gật đầu: “Nếu Đạo Phúc định triệt thoái trong vòng ba ngày trở lại, ta có thể ở đây cùng đệ giải sầu”.

Từ Đạo Phúc bật cười: “Vậy thì quyết định là ba ngày sau đi! hiếm khi thấy sư huynh hứng chí, vậy thì để đám Bắc Phủ binh kia thử ném mùi vị vuốt râu hùm Thiên Sư quân chúng ta đi!”.

Lư Tuần hân hoan nói: “Thủ thành mà không xuất kích, chỉ là tử thủ. Để ta dẫn một cánh quân ra ngoài thành tập kích địch nhân được chăng?”.

Từ Đạo Phúc nói: “Lần này sư huynh đến Kiến Khang tuy rằng không giết được Lưu Dụ, nhưng lại vạch trần bí mật của thần thoại ‘nhất tiễn trăm Ẩn Long’, trừ đi chướng ngại trong lòng đệ, vậy cũng coi như là đã giết chết ỹ rồi. Giờ đệ đang tràn ngập sinh cơ và đấu chí, cảm giác dễ chịu như thắng lợi đã về chắc trong tay rồi vậy. Đêm nay chúng ta đánh một trận lớn, giáo huấn bọn chúng một phen, khiến quân địch không thể hình thành được thế hợp vậy, cho dù chiếm được Hải Diêm cũng phải trả một cái giá thật đắt, không biết ý sư huynh thế nào?”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cất tiếng cười vang.

oOo

Hai đạo nhân ảnh di động như hai làn khói trong rừng tuyết, đến bìa rừng mới thấy hai bóng người đột nhiên dừng lại, thì ra chính là Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã.

Sau khi rời đài quan sát, tuy không gặp phải Bí nhân Hướng Vũ Điền mà hai người e ngại nhất, nhưng người Yên thì nhân lúc tuyết ngưng rơi, trời trong dễ chịu mà phái kỵ binh đi lùng sục khắp nơi, lại xuất động cả lập ung ác khuyến trợ trận. Cao Ngạn cũng phải giở

hết pháp bảo mang theo bên người, sử hết bản lĩnh độc môn ra mới có thể thành công thoát được tới đây.

Cao Ngạn thở hổn hển nói: “Địch nhân gần chúng ta nhất đang trên cái cây cách chúng ta tầm hơn ba mươi trượng kia canh gác”.

Doãn Thanh Nhã nhìn cánh đồng tuyết trắng chùng như là vô tận bên ngoài, lo lắng nói: “Có phải chúng ta lại dùng tuyết xa nữa không?”.

Cao Ngạn thở dài: “Nói thật là ta thích dùng muốn chết đi được, vì như vậy có thể hưởng thụ thêm cảm giác Nhã nhi ngoan ngoan nằm phục người lên trên ta lần nữa. Chỉ hận một nỗi dưới ánh trăng sáng thế này, dùng tuyết xa ám độ Trần Thương chỉ là trò cười cho chúng, lại còn ảnh hưởng đến tốc độ và sự linh hoạt của chúng ta nữa, ngàn vạn lần không thể thực hiện được”.

Doãn Thanh Nhã chau mày nói: “Vậy thì phải làm sao?”.

Cao Ngạn cười cười: “Ám độ không được thì minh độ, lợi dụng phi hài có thể lượn trên tuyết của bọn ta. Giờ Nhã nhi đã điều khiển thành thục tự nhiên rồi, chắc là có thể so cước lực với ngựa chạy trên tuyết đó”.

Doãn Thanh Nhã ngạo mạn nói: “Cho dù gặp tên Hương Vũ Điền đáng ghét đó ta cũng không sợ, trên đất bằng đừng hòng kẻ nào đuổi được ta, cả tên tiểu tử nhà người cũng vậy”.

Cao Ngạn gật đầu: “Quan trọng nhất chính là lòng tin, gặp phải địch nhân quyết không được sợ. Chúng ta còn một ưu thế khác chính là không ai hiểu rõ địa hình Biên Hoang này hơn Cao Ngạn ta cả, vì vậy bất luận là tình hình thế nào, Nhã nhi cũng phải bám sát lấy ta, cái này gọi là lấy chồng thì theo chồng, tuyệt đối danh phù kỳ thực, không thể tự chủ trương hay chần chừ do dự được”.

Doãn Thanh Nhã tức giận nói: “Người vẫn còn nói vậy à? Có phải muốn sau này ta không thềm để ý đến người nữa không?”.

Cao Ngạn nói: “Nếu ta không nói những lời đó nữa, có phải sau này Nhã nhi sẽ để ý đến ta không?”.

Doãn Thanh Nhã bực bội gất lên: “Người đúng là đến chết cũng không đổi tính, cuối cùng vẫn nói ra những lời đó, người thừa thời gian lắm hả?”.

Cao Ngạn chột bảo: “Chuẩn bị!”.

Doãn Thanh Nhã cũng thấy căng thẳng, gật đầu nói: “Sớm đã chuẩn bị rồi!”.

Cao Ngạn nói: “Nàng phải chuẩn bị tâm lý trước, một khi xông ra ngoài rừng, tiếng báo hiệu sẽ vang lên lập tức, đám Yên nhân đuổi theo chúng ta sẽ từ bất cứ chỗ nào ập tới, những kẻ đuổi theo phía sau đương nhiên không cần để ý, nhưng địch nhân phía trước sẽ toàn lực chặn chúng ta lại, Nhã nhi cần chú ý mỗi một bước chân của ta, bởi trước khi quyết định bất cứ bước chân nào, ta cũng đều đã suy tính rất cẩn thận”.

Doãn Thanh Nhã gật đầu vui vẻ đáp: “Ta hiểu rồi!”.

Cao Ngạn liền hét: “Đi!”.

Nói đoạn hắn cũng tung mình lên trước, bắn cả người lên không, hạ thân xuống cách đó hai trượng.

Doãn Thanh Nhã thể hiện thân thủ còn xuất sắc hơn Cao Ngạn, theo sát y như hình với bóng.

Đúng như những gì Cao Ngạn đã dự đoán, tiếng tù vàng vang lên khắp chốn, chúng tổ địch nhân đã phát hiện ra bọn hắn.

Cao Ngạn rít lên một tiếng quái dị, sau khi chạm đất lập tức khom người đưa tay giữ thế cân bằng, hai chân chụm lại trượt thẳng về phía trước, Doãn Thanh Nhã đuổi ngay phía sau, tựa như hai con phi điều đang tung hoành giữa thế giới đầy tuyết trắng mà không tốn chút sức lực nào, cảm giác thoải mái lạ thường.

Xung lực đẩy Cao Ngạn lên đỉnh một ngọn đồi thấp, kể đó cả người hắn liền bắn lên cao, vẽ một đường cong mỹ lệ trên không, rồi hạ xuống mặt đất cách đó mấy trượng, tốc độ không giảm mà còn tăng lên một bậc, lao đi vun vút, vượt qua tốc độ chạy trên mặt tuyết của bất cứ cao thủ nào.

Doãn Thanh Nhã cũng gạt hết nỗi sợ trong lòng, reo lên lãnh lút, lao người lên không, theo ngay sau lưng Cao Ngạn.

Đám quân lính người Yên đứng trong đài canh gác trên cao nhìn hai người mà chỉ biết tròn mắt há hốc miệng, đờ đẫn nhìn Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã thoát ần thoát hiện giữa vùng đông tuyết địa hình nhấp nhô, trong chớp mắt đã biến mất như bóng chim tăm cá.

oOo

Tổng Bi Phong trở về phòng nghỉ ngơi, căn sảnh trên thuyền chỉ còn lại hai người Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam nghe Lưu Dụ kể lại chuyện đi qua Quảng Lăng mà không vào, nói: “Khi ta nhìn thấy Kỳ Bình hiệu đi vào vịnh, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác rất kỳ quái”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Cảm giác kỳ quái?”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Đích thực là cảm giác rất kỳ quái. Đối với chiến thuyền, ta có thể không hồ thẹn mà nhận mình là đại hành gia, chiến thuyền nào cũng chỉ cần nhìn qua một lượt là có thể phân ra loại biệt ngay, đại để cũng có thể nắm được ưu điểm và khuyết điểm, cơ cấu tính năng, nhưng khi Kỳ Bình hiệu xuất hiện trước mắt, ta lại có cảm giác như nhìn không ra những điểm đó vậy. Kỳ Bình hiệu ngoại hình giống như một chiếc Hải Cốt thuyền cỡ lớn, hai bên có ván nổi, trông như hải âu đang cánh, vượt sóng gió như đi trên bình địa, tựa phi điều lướt trên mặt nước, nhưng khí thế lại như Mông Xung đấu thuyền, đầu thuyền bọc thép nhọn, có thể đâm thẳng vào thuyền địch khi chiến đấu như lưỡi cày lật đất trên cánh đồng. Thuyền là chiến thuyền nhất lưu, người điều khiển lại càng là cao thủ trong cao thủ. Chỉ nhìn hùng tư không sợ sóng gió lúc đi vào vịnh của nó, đã cảm thấy một cỗ bá khí toát lên cuộn cuộn rồi. Cuối cùng thì Lưu gia cũng tìm được soái thuyền rồi!”.

Lưu Dụ hân hoan nói: “Lão Thủ là nhân vật nổi tiếng trong Thủy sư Bắc Phủ binh, năm xưa khi Huyền soái bảo y đưa chúng ta đến Biên Hoang Tập, chúng ta đã có mối giao tình không bạc, đến khi tác chiến với Tiêu Liệt Vũ, thì đã trở thành chiến hữu cùng trải qua sinh tử hoạn nạn”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Thế sự họa phúc khó mà liệu được, lần này suýt chút nữa thì ta mất mạng, nhưng lại vô ý phát hiện ra bố trí của Thiên Sư quân, khiến ta càng thêm tự tin vào trận chiến này”.

Lưu Dụ thở dài một tiếng.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Lưu gia có tâm sự gì chăng?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Ta có chút tâm sự, nên không lạc quan như huynh được”.

Đồ Phụng Tam không hiểu: “Lưu gia không tự tin ở trận này ư?”.

Lưu Dụ đáp: “Tuy nói chiến trường thiên biến vạn hóa, nhưng lần này chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, sách lược ổn thỏa, đúng là rất có cơ hội chiến thắng. Nhưng điều ta lo lắng không phải là thắng bại trên chiến trường, mà là vấn đề nhân tâm. Trước khi lên đường ta có đến gặp Vương phu nhân, người đã hỏi ta một câu”.

Đồ Phụng Tam liền hiện thần sắc chú ý, hỏi: “Người đã hỏi câu gì?”.

Lưu Dụ thở ra khe khẽ: “Người hỏi ta có hiểu lòng dân ở Cối Kê không? Chúng ta có thể dựa vào võ lực chiếm cứ một tòa thành trì, nhưng lại không có cách nào thay đổi lòng

dân trong thành. Có câu 'thuận dân thì sống, nghịch dân thì vong', Thiền Sư quân quật khởi nhanh như vậy chính là vì có được lòng dân. Thiền Sư quân từ Tôn Ân đến Lưu Tuân, Từ Đạo Phúc và các tướng lĩnh đều là bản địa hào môn bị áp bức, bọn họ đại biểu cho lợi ích của dân chúng bản địa, nếu chúng ta không thể xoay chuyển được nhân tâm, đến cuối cùng cũng chỉ là thảm bại, loạn sự sẽ liên tiếp nổi ra như cỏ dại trên đồng không có cách nào diệt tận vậy".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm suy tư, gật đầu nói: "Lưu gia nói đúng, Thiền Sư quân được dân chúng địa phương ủng hộ nên mới lớn mạnh trong thời gian ngắn ngủi như vậy. Nhưng làm thế nào để tranh thủ được lòng dân, kéo họ về phía chúng ta thì còn cần đến sự phối hợp về mặt chính sách nữa, đây chính là nhược điểm lớn nhất của ta, Lưu gia có lương sách nào có thể giải quyết được không?".

Lưu Dụ cười khở: "Về mặt này ta lại càng không có kinh nghiệm, chuyện An công làm không được, ta càng chẳng xong! Sự đối lập giữa cao môn và hàn môn, mâu thuẫn xã hội đã kéo dài mấy trăm năm, địch ý giữa thế tộc và bản địa hào môn, những chuyện này không thể chỉ cười một tiếng là phai nhạt đi được. Đây đúng là một vấn đề khiến người ta phải nhức đầu, cũng là then chốt để chúng ta tiêu diệt được Thiền Sư quân".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Chúng ta cần một bậc trí sĩ có tầm nhìn, có mưu lược như Hầu Lượng Sinh, chỉ tiếc ...".

Lưu Dụ cố giọng tinh thần lên nói: "Tạm thời chúng ta chưa gần tổn công nghị chuyện này vội, giờ quan trọng nhất là phải tìm cách đoạt lấy Hải Diêm".

Đồ Phụng Tam nói: "Yếu quyết cũng giống như tên của kỳ hạm nay vậy, chờ đợi thời cơ, dùng kỳ binh đột kích".

Kế đó lại nói: "Ta muốn hỏi Lưu Dụ một vấn đề".

Lưu Dụ gật đầu: "Hỏi đi! Có phải huynh lại muốn thử ta nữa không?".

Đồ Phụng Tam bật cười: "Phụng Tam nào dám chứ? Từ khi Lưu gia nhất tiền trầm Ẩn Long, ta đã không chút hoài nghi gì về năng lực của ngài rồi. Điều ta muốn hỏi là nếu Tư Mã Nguyên Hiến trở thành chướng ngại vật của chúng ta, Lưu gia có đủ nhãn tâm để đối phó với y không?".

Lưu Dụ trầm ngâm giây lát rồi cười giọng đáp: "Huỳnh có làm được không? Y đã coi chúng ta là bằng hữu rồi".

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Trên con đường tranh bá, tuyệt đối không thể nói chuyện nhân tình. Đằng sau Tư Mã Nguyên Hiến còn có Tư Mã Đạo Tử, lão già đó tuyệt đối không

nói chuyện tình cảm với chúng ta đâu. Để ta nói cho Lưu gia biết! Đến cuối cùng, người nào rồi cũng chỉ nghĩ cho mình, nghĩ cho tập đoàn người mà mình đại biểu thôi, Tư Mã Nguyên Hiến cũng không ngoại lệ, y đại biểu cho một hoàng triều đã mất đi lòng dân, đến một ngày khi y cảm nhận được chúng ta là nhân tố quyết định khiến hoàng triều của y diệt vong, thì y cũng không còn sự lựa chọn nào khác mà phải quay lưng lại với chúng ta thôi”.

Lưu Dụ thở dài: “Hy vọng tình huống đó không xuất hiện!”.

Đồ Phụng Tam lại lắc đầu: “Đừng ôm thứ nguyện vọng chủ quan đó, không phải ta có ý bức Lưu gia đối phó Tư Mã Nguyên Hiến, nhưng ít nhất cũng cần có chuẩn bị tâm lý. Đối với Tạ gia cũng vậy, lòng nhân từ của đàn bà chỉ làm hỏng chuyện, lần này chúng ta tuyệt đối không thể có sơ thất gì cả”.

Trong đầu Lưu Dụ chợt hiện lên gương mặt Tạ Diễm và Tạ Hồn, rồi cả Vương Đạm Chân, cả Tạ Chung Tú mà gã không muốn nghĩ đến nhất, nhất thời tơ lòng ngổn ngang trăm mối, không nói ra lời.

Đồ Phụng Tam ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Cách Hải Diễm chừng hai ba chục dặm về phía đông nam có một quần đảo, người địa phương gọi là Trường Xà đảo, thực là một nơi rất tốt để ngọa hổ tàng long, có thể nói là căn cứ trời ban cho chúng ta. Quân ta sẽ tập kết chiến thuyền ở đó, đợi thời cơ xuất kích, lúc ấy không còn kẻ nào có thể cản bước hùng sư được nữa”.

- o O o -